

30.000 Kč. Je nesporné, že žalovaná složila pro žalobce u poručenského soudu jako náhradu za zmrzačení 20.000 Kč a proto je povinna doplatiti žalobci ještě 10.000 Kč.

Čís. 11395.

Zrušení exekuce povolené za vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění může se dlužník domáhati jen žádostí podle § 39 čís. 2 ex. ř., nikoliv žalobou.

(Rozh. ze dne 11. února 1932, Rv I 2192/30.)

Žalobu dlužníka proti vymáhajícímu věřiteli, by byla exekuce vedená žalovaným proti žalobci prohlášena za nepřipustnou a by byla zrušena, ježto o jmění žalobcově bylo zahájeno vyrovnací řízení, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

Důvody:

Odvolací rozsudek seznává správně, že žaloba je založena na ustanovení § 10 vyr. ř., domáhajíc se nepřipustnosti exekuce, protože byla povolena a vedena za trvání vyrovnacího řízení zahájeného proti žalobci jako vyrovnávacímu dlužníku na jeho věci, ačkoli podle § 10 vyr. ř. na věcech dlužníkovi náležejících nelze nabýti soudcovského zástavního práva. Žalobce přivádí tudíž k platnosti důvod pro zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. Nejvyšší soud vyložil již opět (sr. zejm. rozh. č. 4650, 4833, 6587 sb. n. s.), že zrušovací důvod ten lze uplatnit jen žádostí a nikoli žalobou. Jest tudíž o takové žalobní žádosti pořad práva nepřipustný. Bylo proto postupovati podle § 42 první odstavec j. n.

Nepřipustnost exekuce samu o sobě, na příklad podle § 35 ex. ř., ovšem lze — přes opačný názor dovolatelův — přivést k platnosti i žalobou, jak plyne z rozh. čís. 9048 sb. n. s.

Čís. 11396.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jest připustiti příkrasy a nadsázky reklamy. Reklama nesmí se však tak dalece dotýkatí zájmů jiných soutěžitelů, by byli ohroženi ve vlastní soutěži.

Tomu tak není, omezí-li se jen na tvrzení zcela povšechná nepřipouštějící srovnání s jinými výrobky a vylučující proto klamavost.

(Rozh. ze dne 12. února 1932, R I 1052/31.)

Žalující firma vyráběla železné drátěné zboží, nábytek a dětské vozíky ve Varnsdorfu, žalovaný vyráběl dětské vozíky v Liberci. Žalovaný

uveřejnil v libereckém časopisu tento inserát: »Přede všemi jde dětský vozík Hiko. Nejlepší výrobek v Československé republice. Každá matka pečující o své dítě kupuje jenom to nejlepší a to je nesporně dětský vozík Hiko«. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalovaném, by byl uznán povinným, by zanechal činiti veřejně udání nebo rozšiřovati, že dětský vozík »Hiko« jde přede všemi, že jest nesporně nejlepším výrobkem v Československé republice a že každá matka pečující o své dítě kupuje jenom to nejlepší a tím že jest nesporně dětský vozík Hiko. Procesní soud první stolice původně žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, načež procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Jde o to, zda tvrzení žalované strany v uveřejněném inserátu, že jí prodávané dětské vozíky »Hiko« jsou nejlepším výrobkem v Č. S. R., jest pokládati za nekalou reklamu ve smyslu § 2 zák. o nek. sout., t. j. za údaj, způsobilý oklamati a zjednati tím jejímu podniku na úkor jiných přednost při soutěži. Soud první stolice zaujal původně ve svém prvním, zdejším rozhodnutím zrušeném rozsudku stanovisko, že jde jen o dryáčnickou, zřejmě přehnanou reklamu, jež nemůže býti pojímána vážně a tudíž pod cit. § nespadá. Návoru tomu bylo by lze přisvědčiti, obzvláště vzhledem k tomu, že inserát zní jen zcela všeobecně a nemá konkrétní údaj o jakosti zboží, kdyby žalovaná strana sama přes poukaz na přehnanost reklamy neprohlašovala, že za inserovaným údajem stojí, že je míněn vážně a že odpovídá skutečnosti, kterou může a chce dokázati; poněvadž tak činí i v žalobní odpovědi, i v pozdějším období sporu, právem odvolací soud projevil názor vízíci první stolice, že v souzeném případě jde o vážné tvrzení, které jest způsobilé zjednati žalobkyni při soutěži přednost na úkor jiných soutěžitelů, je-li klamným, t. j. není-li pravdivým, a právem nařídil provedení důkazů v tom směru. Tím ovšem nechtěl a nemohl, jak odvolání správně uvádí, vázati soud první stolice v otázce důkazního břemene, nanejvýš přesunouti na žalovanou stranu důkaz pravdy, nýbrž důkaz ten, k němuž se sama nabízela, jen umožniti, aniž tím zprošťoval žalobce důkazní povinnosti o tvrzeních žaloby, neboť správně uvádí odvolání, že při § 2 zák. o nek. sout. nelze použití předpisu § 10 ukládajícího důkaz pravdy žalovanému. Žalobkyně musila tudíž tvrditi a dokázati, že insertní údaj žalované strany je klamný a nepravdivý, že jiná firma vyrábí dětské vozíky lepší neb aspoň stejně dobré, neboť již pak stává se ono tvrzení nepravdivým. To však strana žalující učinila, neboť v žalobě a v přípravném spise uvádí a nabízí důkaz, že výrobky její vlastní a výrobky firem S. ve Varnsdorfu, P. v Chebu a Š. v Plzni nejsou horší než výrobky firmy H., o něž jde, že výrobky této firmy nejsou lepší, ba dokonce nejlepší, a není proto správná výtká odvolání, že žaloba není dostatečně založena a měla již z toho důvodu býti zamítnuta. Soud první stolice z důkazů nabídnutých žalobkyní provedl důkazy svědecké, neprovedl však důkaz znalecký. Pokud jde o důkazy svědecké, jest dáti

odvolání za pravdu, že neodpovídají předpisům civ. soud. řádu, neboť svědci nevypovídali o skutečnostech a stavech minulých, nýbrž o okolnostech podléhajících důkazu znaleckému a přicházeli tak přirozeně do rozporu s vlastními zájmy, vypovídajíce o jakosti vlastních výrobků a byla v tom směru žalovanou stranou již v první stolici podle § 196 c. ř. s. učiněna výtká oprávněná. Znalecký důkaz byl sice připuštěn o tvrzení obou stran, ale nebyl proveden, ježto prý jest neproveditelný. Soud odvolací souhlasí v tom se soudem první stolice, ale jen pokud jde o stranu žalovanou. Žalovaná nabídla znalecký důkaz jednak v žalobní odpovědi o svém povšechném insertním tvrzení, že vozíky fy »Hiko« jsou nejlepší v celé republice, jednak v přípravném spisu o jakosti určitých modelů, takže se právem ohražuje v odvolání proti tvrzení napadeného rozsudku, že znalecký důkaz nenabídla. Než důkaz o tomto jejím tvrzení přesahuje rámec sporu, poněvadž v insertu netvrdí nejlepší jakost určitých modelů, nýbrž nejlepší jakost vozíků »Hiko« vůbec a důkaz o tomto povšechném tvrzení je, jak sama v odvolání připouští, skutečně pojmově i technicky neproveditelný, ježto pojem slova »nejlepší« bez bližšího označení je příliš široký a všeobecný a žalovaná právem odmítla v tom ohledu všechny tuzemské znalce jako předpojaté, znalci cizozemští pro neznalost zdejších poměrů nemohou přijíti v úvahu. Naproti tomu pokládá odvolací soud provedení důkazu o tvrzení strany žalující za zcela možné, neboť k podání posudku o tom, zda jsou vozíky, vyráběné žalobkyní a firmami S., P. a Š. aspoň průměrně stejné, lepší nebo horší jakosti než vozíky »Hiko«, nemůže vaditi, že znalec jinak nezávadný jest soutěžitelem obou stran rozepře a bude věcí soudu první stolice, aby si v tom směru vyžádal příslušné návrhy buď od stran neb od obchodní a živnostenské komory. V tom směru zůstalo tedy řízení ve smyslu § 496 c. ř. s. kusým a musí býti proto doplněno, neboť teprve pak bude lze spolehlivě posouditi a rozhodnouti, zda je žaloba důvodná, či nikoli. Potvrdí-li znalec (znalci), že svrchu uvedené tvrzení žalobce je správné, při čemž soudu první stolice dbáti bude toho, by byl zachován předpis § 496 druhý odstavec c. ř. s., musí býti přirozeně žalobě vyhověno, neboť pak pozastavený insert žalované strany jest klamný a jest nekalou reklamou ve smyslu § 2 zák. o nek. sout. Pakli znalec ono tvrzení žaloby nepotvrdí, bude žalobu zamítnouti, i když žalovaná strana protidůkaz o svém tvrzení neprovedla, neboť v tom případě nedokázala žalující strana své žalobní tvrzení, jakž bylo její procesní povinností, a nemůže se právem dožadovati, by bylo její žalobní prosbě vyhověno.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalovaného, což tu nepřichází v úvahu, k rekursu žalobce zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by nehledě k důvodům, pro které byl rozsudek procesního soudu zrušen, znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Rekurs žalobcův jest potud odůvodněn, pokud uplatňuje nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem a pokud se v něm důsledkem

toho činí návrh, by napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena odvolacímu soudu, by rozhodl ve věci samé. Dovolací soud neshledává příčinu, by řízení bylo doplněno, zejména ve směrech naznačených odvolacím soudem. Nesdílí totiž právní názor odvolacího soudu, že inserát, který jest podkladem žaloby, byl nekalou reklamou ve smyslu § 2 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. Inserát jest posuzovati tak, jak působí ve svém celku, obsahově i úpravou. Nejnápadnější jsou právě slova »Allen voran«, která odvolací soud sám ve svém prvním zrušovacím usnesení pokládá za nezávadná, shledávaje v nich tvrzení, která žádný soudný člověk nebude bráti doslovně. To však platí o celém obsahu inserátu, v němž žalovaný prohlašuje zcela povšechně, aniž uvedl konkrétní skutečnosti, které by svědčily o zvláštní jakosti neb o jinaké přednosti jeho výrobků před výrobky jiných soutěžitelů, že »Hiko« vozíky jsou nade vše, poněvadž jsou nejlepším výrobkem v Československu a proto že každá, o své dítě starostlivá matka koupí jen to nejlepší, což prý jsou nepopíratelně »Hiko« vozíky. Na první pohled jde jen o přehnané vychvalování vlastního zboží, ničím nedoložené, jehož pravý smysl každý průměrný pozorovatel ihned vystihne a nedá se zlákat, by již pro to dal přednost »Hiko« vozíkům před dětskými vozíky jiných výrobců. Obsah inserátu nenaplnuje tudíž skutkovou podstatu § 2 zákona a nekalé soutěži, poněvadž není způsobilý oklamati a zjednati podniku žalovaného přednost při soutěži na úkor jiných soutěžitelů a nelze jej ani podřaditi pod § 1 zákona, poněvadž nelze v jeho uveřejnění, právě pro jeho nezpůsobilost, poškoditi soutěžitele, spatřovati jednání, jímž se žalovaný dostal v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže. Reklamě nelze ukládati takové meze, by se vůbec stala nemožnou. Jest připustiti příkrasy a nadsázky, poněvadž by jinak každá reklama přestala býti působivou, zůstala by nepovšimnutou a nebyla by »reklamou«. Ovšem reklama nesmí se tak dalece dotýkati zájmů jiných soutěžitelů, by byli ohroženi ve vlastní soutěži. Tomu tak není, omezí-li se, jako v souzeném případě, jen na tvrzení zcela povšechná, nepřipouštějící srovnání s jinými výrobky a vylučující proto klamavost. Vychází-li se z této úvahy, postačí k rozhodnutí již obsah insertu a nebylo třeba dalších důkazů.

Čís. 11397.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Žaloba zdržovací a odstraňovací (§ 15 zák.).

Stačí způsobilost záměny (třebaže záměna nenastala), aniž se vyhledává, by odpůrce měl zlý úmysl nebo vědomí, že se dostává do rozporu s dobrými mravy soutěže, aniž jest dále třeba, by znal anebo znáti musil způsobilost záměny neb aby přímo záměnu takovou nebo dokonce poškození soutěžitelovo zamýšlel. Pokud označení zboží bylo způsobilé přivoditi záměnu se zbožím soutěžitele.

Pro posouzení otázky priority jest nerozhodné, kdy si dal soutěžitel